

Igehirdetés Bösztörpuszta, 2009.08.22.

... csodás égbolt lehet a fedele annak a gyönyörűséges templomnak, amelyet természetnek hívunk, s amely áldón borul ránk életünk minden napján. Kérünk, légy velünk, midőn Igéd hallására összegyűltünk, s a Te áldó szereteted formáljon bennünket közösséggé e mai napon. Taníts minket és erősíts minket, adj nekünk hitet, s erőt hitünk megvallásához. Légy velünk, hogy testvérnek lássa a magyar a magyart, s hogy tudjunk egyek lenni, egy nép, egy nemzet, s egyek a Te szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ámen.

Kedves Testvéreim, Istennek Igéje szóljon a mai reggeli áhitatunkon hozzánk Lukács evangéliumából, Lukács evangéliumának 9. részéből, a 9. résznek a 49. és 50. verseiből a következőképpen:

Ekkor megszólalt János: "Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, de megtöltöttük neki, mert nem követ téged velünk együtt." Jézus azonban ezt mondta neki: "Ne tiltsátok meg, mert aki nincs ellenetek, az veletek van." (Lk 9,49-50)

Kedves Testvéreim, ennek a mai Igének különös aktualitása van. A különös aktualitást az adja, hogy a történelmi egyházak lelkészei közül egyedül én állhatok most itt előttem, és én leszek az, aki holnap is itt állhatok e színpadon, hogy mint a történelmi egyházak, mint a református egyház lelkésze közös imádságra, közös gondolkodásra hívjalak Titeket.

S ennek a legfőbb oka az, hogy valamilyen érdekes oknál fogva mi mindig azt keressük, hogy mi az, ami különbözik bennünk. Hasonlítunk Jézusnak a tanítványaihoz, akik követték Őt, de amikor meglátták azt, hogy Jézus nevében valaki más is más módon próbál tanítani, gyógyítani, akkor azt mondták, hogy hát ez hagyja abba, mert nem illő, mert mégiscsak mi vagyunk az autentikusak, és mi mondhatjuk meg azt, hogy ki lehet Jézusnak követője, és ki az, aki egyáltalán beszélhet erről.

Egy kicsit úgy érzem, mintha ez történe most is. Bizonyos emberek megint jogot vindikálnak maguknak ahhoz, hogy ők keresztyénebbnek mondják magukat a többinél, és meghatározzák, hogy kinek szabad, és kinek nem szabad bizonyosságot tenni az Úr Jézus Krisztusról. Bizonyos emberek határokat akarnak, falakat építeni közénk, hogy ezáltal arról beszéljünk, hogy mi az, ami megkülönböztet minket, az a más módon, más tanítót követve való élés, az a világ dolgaihoz egy kicsit másképpen történő hozzáállás, ami talán nem megszokott, ami talán nálunk is, a református templomokban oly idegen, de ami mégis igazán élővé tehet egy gyülekezetet, egy egyházat.

Én úgy gondolom, hogy az az eskü, ami minden református lelkészt, de minden egyes lelkipásztort kell, hogy kössön, az szintén egy bibliai Ige, amely azt mondja, hogy „hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas vagy alkalmatlan időben”. Én most ezt teszem. Hogy ez az idő alkalmas vagy alkalmatlan, ezt azok próbálják megmondani kívülről, akik most nincsenek itt. De én csak azt tudom mondani Isten Igéjével ezeknek az embereknek, hogy ez az esküm köt. Ha valaki úgy látja, hogy nem kéne itt lennem, akkor azért. „Állj elő vele alkalmatlan időben”, beszélj a Krisztusról.

Ha alkalmas az idő, mint ahogy Ti gondoljátok, akik idejöttetek? Hát hogyan hirdetném Nektek azt, hogy az Isten szeretete egyesíteni akar minden embert. Hogy én hiszem és vallom, hogy azt a 200-300-500-, ki tudja hány százezer embert, aki össze fog gyűlni ma itt, azt a szeretet nevében, a nemzethez, a hazához tartozás jegyében örömmel kell fogadni és nem megszabni neki azt, hogy csak egy módon, csak egy helyen, csak egyféleképpen tisztelheti az Istent. Hanem azt mondani, hogy gyere, tégy bizonyosságot a saját hitéről. Testvér, ülj le mellém, vagy állj ide, és mondd el, mit hiszel. Mondd el, milyennek látod a Krisztust, milyennek látod az Istent, beszélj arról, a mi csodálatos magyar anyanyelvünkön nekünk, hogy mi az, ami közös bennünk. S a te bizonyágtételed meg fog érinteni minket.

S mit adunk cserébe? A saját bizonyágtételünket. Azt, hogy megérték nekünk annyit, hogy beszéljünk Hozzátok. Hogy fontosak vagyunk egymásnak. Hiszen, gondolatok csak bele, az elmúlt években, évtizedekben mi a legrosszabb, ami történt akár a keresztyén egyházakkal, akár a magyar néppel, magyar nemzettel? Az, hogy kezdtünk tévénező emberekké lenni. S én soha nem felejttem el néhai Lukács András barátomat, testvéreimet, várpalotai lelkipásztort, aki egy kis faluban is lelkészkedett, s egyszer ebben a faluban fejét csóválva mondta a polgármesternek, hogy hát azért milyen dolog ez, hogy ő tudja, hogy ebben a faluban van száz református, és három néni jött csak el a vasárnapi istentiszteletre. S tudjátok, mit mondott neki ez a polgármester? Hogy, hagyja, nagytiszteletű úr, ezek már kocsmába se járnak.

Értitek, hogy mi az igazán szomorú ebben? A templom meg a kocsmá volt az a két közösségi tér évszázadokon keresztül, ami az embereket összegyűjtötte, ahol vagy Istent dicsérni, vagy egymással beszélgetni, a világ dolgait kitérgetni a férfiak, és néha az asszonyok is, összegyűltek és néha együtt voltak. Mi elfelejtettük, hogy milyen fontos a templom, elfelejtettük, hogy milyen fontos a közösség. Hogy együtt legyünk, egyek legyünk, hogy beszéljünk egymással. Hogy tudjam meg, mi fáj a másoknak, és mi az, amivel én enyhíthetném a fájdalmát, vagy mi fáj nekem, és hogy tudná a másik szebbé vagy jobbra tenni az életemet.

S, kedves Testvéreim, midőn Isten Igéjét hirdetem, bizonyosságot kell tennem Nektek arról is, hogy bizony-bizony tizenegynéhány évvel ezelőtt nekem is mindegy volt, hogy ki a magyar, meg ki nem a magyar, hogy vajon mely értékek kötnek minket össze, de egy nagyon csodálatos dolog történt velem. Olyan helyre kerültem lelkipásztornak, ahol szembesülhettem a magyar történelemnek az egyik legfontosabb eseményével. 1997-ben Koppány és István képviselőtársaim megütözték hadak egymással Veszprém és Várpalota közt, egy Súly nevű falu határában.

S most arról fogok beszélni Nektek, hogy ott megmaradt az a fogadalmi kápolna, kibővítve, de ma is áll a Solyi Református Templom, és hirdeti az Isten dicsőségét, és nem azt mondja, hogy „ne gyertek be”, hanem hív mindenkit, hogy „gyertek”. Nem azt mondja, hogy „én csak katolikus vagyok”, „én csak református vagyok”, „ide evangélikus aztán be ne tegye a lábát”, hanem pontosan arról beszél mindannyiunknak, hogy vannak közös pontok az életünkben. Ezt a kápolnát első királyunk, Szent István emeltette. Ez a kápolna ma is áll. Van itt két molinó jobbról és balról, a régészek érdekes módon pont most ásták ki a templom alapjait, pont most mondják el mindannyiunknak, hogy milyen fontos helyet találtunk.

S, kedves Testvéreim, az emberek megindultak a megyéből, az országból, hogy találkozzanak az idei évben többször is ezzel a csodálatos kis műremekkel, ami azonban a keresztyén magyar államiségnek a szülőhelyén, a születésének pillanatában fogantatott, született, és örzi számunkra ma is az ezer évnek minden tudását, tanúságát, ezer év keresztyéniségét. És arra tanít, hogy fontosak a gyülekezőhelyek. Fontos Bösztörpuszta is. Mert egy hely, ami teret ad nekünk, egy hely, ahol megszólít minket az Isten, akár egy fénykorona szertartáson, akár egy kápolnában, aminek kettős kereszt van a tetején, akármilyen módon, de dicséértük benne az Istennek neve.

És, tudjátok, én úgy gondolom, hogy nekünk 2009-ben egy zavaros világban olyan helyzetben, ahol többen vannak azok, akik azon szurkolnak, hogy a magyar ne legyen egységes, ahol többen vannak azok, akik mindent megtennének azért, hogy mi most itt ne lehessünk jelen, nekünk bele kell kapaszkodnunk a gyülekezőhelyeinkbe, és az emlékhelyeinkbe. S azt kell mondani, hogy ha ezer éven keresztül kő a kövön meg tudott maradni, hogy hirdesse az Istennek dicsőségét, akkor abban a néhány évtizedben, ami mindannyiunknak rendeltetett, hát mért ne tudnánk mi annyi áldozatot hozni, hogy összekapaszkodunk.

Megfogjuk a másik magyarnak a kezét, és nem engedjük el. Azt mondjuk neki, hogy dicséértessék az Úr Jézus Krisztus. Dicséértessen az Isten, aki megteremtett minket, aki megvált minket, aki szeret minket. S tudod, mit? El tudod fogadni, hogy ez a szeretet Istene téged elhívott magyarnak, küldetést adott neked, hogy hirdesd ezt? Akkor kapaszkodj belém. Ha én állva tudok maradni, állva tartalak téged. Ha én elbuknék, a te kezed lesz az, ami segít majd rajtam. ... Aki nem támad rátok, aki nem akarja befogni a szátok, az a barátotok. S én hiszem és vallom ezt.

Ennek jegyében üzenem az ittlévőknek, s az ide még el nem jövőknek is, hogy ezek az emlékhelyek, ezek a gyülekezőhelyek azok, amik meg fogják tartani ezt az országot, s ezt a nemzetet. Ha megmaradunk hitben, Istenünk és hazánk mellett.

Református lelkész vagyok, egy olyan egyháznak a lelkésze, amely mindig együtt hirdette magáról, hogy magyar és református. Nem kérünk tőletek mást, mint az alatt a 4-500 év alatt mióta itt vagyunk reformátusként a Kárpát-medencében, hogy Ti is maradjatok Krisztus követői, és magyarok, minden körülmények között, minden áron. S ezt nem az egyház kéri, ezt nem egy pap kéri, hanem aki az életre, mint küldetésre, szolgálatra elindított Titeket, a mindenség Teremtő, Megtartó, Megváltó Ura. Ámen.

Gyertek, válaszoljunk imádságban a mi Urunk Istenünk szavára!

Mennyei Édes Atyánk! Mindenség Teremtő, Megtartó Ura! Áldjuk a Te szent Neved azért, hogy nem egyszerűen élünk, hanem küldetésünk van ebben a világban. Küldetésünk, hogy megmaradjunk keresztyénnek és magyarnak egyaránt. Küldetésünk, hogy szeressük egymást, küldetésünk, hogy az összetartozásunknak újra meg újra bizonyágát adjuk. Mi most itt vagyunk, mert adtál hozzá erőt, adtál hozzá hitet, s talán társakat, akik nem hagyták, hogy otthon maradjunk, hogy lemondjunk eleve az egymással, s a Veleled történő találkozásról. Köszönjük Néked ezt! És kérjük, hogy továbbra is segítsd ezt a népet, aki itt hazát lelt a Kárpát-medencében, aki itt otthont talált és otthont adott sok más népnek is, de akinek jussul, örökségül, szent küldetésül Te adtad ezt a földet. Add, hogy méltók maradjunk Hozzád. Hogy legyünk erősek, s a mi hitünk tartson meg minket tűzön-vízen évezredekken keresztül tovább, s hogy unokáinkról se múljon el szereteted. Áldj meg minket, s légy minden magyarral, bárhol is éljen e földön. Hogy tudjunk közösséget vállalni vele, akkor is, ha még nem ért minket, akkor is, ha még nem látja a mi céljainkat, akkor is, ha talán még nem tudja őszintén vallani a mi hitünket. De Te, a lelkek Ura, a mi szeretetünkből fakadó kérésünket hisszük, meghallod, s ma talán háromezren, holnap háromezrezen, s holnapután hárommillióan, de akár több milliárdan is dicsőíthetjük a Te szent Neved, a mi munkánk nem fogy el, ha a mi erőnk, a mi lelkesedésünk, a mi odaszánásunk őszintén megmarad. Add hát ezt meg nekünk, s engedd, hogy midőn érezzük áldásodat, magunk is áldás lehessünk a világ számára. Áldj meg minden keresztyént, és magyart, s erősíts minket, hogy mindenkoron őszinte szívvel és tiszta hittel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szent Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Mindezek utána Istennek népe, áldás, kegyelem, békesség légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.